

358063

SĂRBĂTORIREA

PROFESORULUI

ION BIANU

LA

UNIVERSITATEA DIN BUCUREȘTI
FACULTATEA DE FILOSOFIE
ȘI LITERE

ÎN ZIUA DE 7 IANUARIE 1928

CULTURA NAȚIONALĂ
BUCUREȘTI

1928

A. S. Vasulescu. 1928. Martie 5. Luni. Bucuresti

SĂRBĂTORIREA

PROFESORULUI

ION BIANU

LA

UNIVERSITATEA DIN BUCUREȘTI
FACULTATEA DE FILOSOFIE
ȘI LITERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ÎN ZIUA DE 7 IANUARIE 1928

BCU Cluj-Napoca

RBCFG201500030

CULTURA NAȚIONALĂ
BUCUREȘTI

1928

Broșura de față cuprinde cuvântările rostite în amfiteatrul B. P. Hasdeu al Facultății noastre cu ocazia sărbătoririi activității culturale și profesionale a Domnului I. Bianu, în ziua de 7 Ianuarie 1928, cât și răspunsul sărbătoritului.

CUVÂNTAREA D-LUI PROF. CHARLES DROUHET

*Domnilor Colegi,
Iubiți Studenți,*

Ne-am întrunit în această sală, pusă sub patronajul învățatului care a reînnoit filologia și istoria literară română, spre a sărbători pe unul din cei mai vrednici discipoli ai marelui Hasdeu, pe un dascăl care a consacrat patruzeci și șase de ani din viața lui învățământului nostru, din care douăzeci și șase catedrei de istoria literaturii române a Facultății noastre, pe scumpul și veneratul nostru decan, d-l Ion Bianu.

În numele comitetului care a organizat această serbare, vă mulțumesc că ați binevoit să vă asociați la manifestarea de simpatie și de înaltă prețuire a meritelor sale ce o aducem uneia din personalitățile cele mai de seamă ale Facultății noastre și uneia din valorile intelectuale și culturale cele mai de preț ale țării.

Scumpe Domnule Decan,

Pentru cei care au trecut de jumătatea drumului vieții, acel «mezzo del camin da nostra vita» despre care vorbește Dante la începutul divinului său poem, e o plăcere nespusă, deși nu lipsită de melancolie, să evoace anii tinereții lor. Și pentru noi, care ne-am devotat învățământului, ce amintiri am putea rechemă cu mai mult drag decât ale anilor de studii, ce chipuri se desprind din trecut cu mai netede contururi și cu un mai viu colorit decât ale dascălilor care ne-au format sufletul. Îmi place astfel une-ori să fac să treacă înaintea ochilor minții

mele imaginea foștilor mei profesori de la Sf. Sava. Și văd defilând pe Nicolae Barbu, latinistul care ne făcea să pătrundem cu atâta măiestrie în secretele frumuseților literare clasice; pe vioiul și meșterul la vorbă istoric Ion Georgian; pe Boniface Florescu, boem simpatic, cu capul plin de cunoștinți disparate, asemenea unei biblioteci cu cărțile răvășite. Dar dacă evocarea acestor figuri dispărute mă umple de melancolie, constat cu plăcere că unii din foștii mei dascăli sânt încă în plină vigoare și că, în special, unul din cei pe umerii căruii anii par că n'au apăsât cu povara lor, și cu care am acum onoarea să colaborez la opera de pregătire a tineretului ce se destină învățământului, dă dovadă de aceeași agerime intelectuală și de aceeași voie bună ca acum treizeci de ani când eram școlarul lui.

Sânțeți D-voastră, scumpe domnule Bianu, de care mă leagă recunoștința afectuoasă a elevului pentru fostul său profesor, dar și stima înaltă și gratitudinea, pe care o împărtășesc și colegii care nu v'au fost elevi și studenții și persoane care se află în afară de incinta universitară, față de un bărbat care ne-a dat exemplul a două virtuți profesionale rare: îndeplinirea scrupuloasă a îndatoririlor sale în învățământ, o probitate deplină în lucrările sale științifice.

Prețuim în D-voastră, scumpe d-le Coleg, pe omul care punând înainte de toate datoriile sale de profesor, le-a îndeplinit cu o conștiințiozitate care, trebuie să recunoaștem, a început să devină rară. Ați perpetuat printre noi tradiția marilor dascăli, mulțumită cărora s'a înjghebat România de astăzi și al căror devotament pentru școală și entuziasm pentru ridicarea culturii noastre n'a știut ce e șovăirea, nici odihna. De patruzeci și șase de ani sânțeți profesor și numai profesor, căci sarcina de director al Bibliotecii Academiei intră oarecum în cadrul aceluiași preocupățiuni culturale de care ascultați când vă făceați prelegerile de literatură română la liceul Sf. Sava sau când țineți cursuri la Facultatea noastră.

De patruzeci și șase de ani, ademenirile politice sau imboldul dorinții de a strânge arginți nu v'au ispitit. Nu ați vrut să jucați un rol în viața publică, nici să vă îngrijiți de chestii pecuniare, care v'ar fi sporit avutul material în paguba celui

spiritual. De patruzeci și șase de ani, slujitor credincios la altarul învățământului, veghiați să se înalțe dreaptă și curată flacăra culturii și a științei române.

Știința română ați cultivat-o în domeniul istoriei noastre literare cu o competență, cu un zel și cu o grijă pasionată de a stabili adevărul, în fața căroră ne închinăm. Ceeace în deosebi se impune admirației noastre în această privință e exemplul rar de conștiințiozitate științifică pe care ni l-ați dat. Cu o claritate de vedere care face onoare spiritului D-voastre științific, v'ați dat seamă că trecutul nostru literar nu se poate studia temeinic fără o inventariare a întregii noastre producții literare, tipărită sau scrisă.

Din gândul acesta au purces capitalele lucrări de bibliografie: *Bibliografia românească veche*, *Catalogul manuscrisurilor românești* ale Academiei, *Catalogul publicațiilor periodice românești*, la alcătuirea căroră ați asociat pe alți harnici cercetători ai averei noastre literare, dar al căror plan vine de la D-voastră și ale căror directive de la D-voastră au plecat — lucrări care presupun o scrupuloasă conștiință în reproducerea textului și în indicarea datelor necesare, dar în același timp o pătrunzătoare claritate în analizarea operelor și în clasificarea materialului, care fac onoare autorului și științei române.

De la redactarea studiului asupra *Vieții și activității lui Samuil Micu*, care ne repoartă cu cincizeci și unu de ani îndărăt, la 1876, și în care pentru prima oară se învederează însușirile D-voastre științifice, conștiințiozitatea cu care urmăriți și grija cu care vă străduiți să redați adevărul, însuflețesc toate lucrările D-voastre, din care trebuie să acord o mențiune specială discursului D-voastre de recepție la Academia Română: *Despre introducerea limbii românești în biserica Românilor*.

De această metodă științifică am căutat să ne călăuzim și această rigoare științifică am căutat să ne-o apropiăm acei dintre noi, foști elevi sau actuali colegi ai D-voastre, care am întocmit acest volum de studii referitoare la limba și la literatura noastră, pe care ne luăm voia să vi-l oferim cu prilejul serbării de astăzi.

Primiți, vă rugăm, scumpe domnule Coleg, această carte ca un omagiu, pe care ne place să-l aducem în public meritelor

D-voastre de învățat și de profesor. Priviți-l ca o amintire a admirației afectuoase ce o avem pentru D-voastră și, deoarece volumul nu vă va spune tot ce simțim în adâncul inimei noastre, dați-mi voie să-l completez cu urarea: Să trăiți, scumpe domnule Bianu, ani mulți păstrând vigoarea de acum a inteligenții și puterea D-voastre actuală de lucru, pentru binele tinerimii universitare, al culturii, al științei și al țării noastre!

SCRISOAREA D-LUI MINISTRU AL INSTRUCȚIUNII

Iubite Doamnă Bianu,

O obligațiune de adâncă pietate și profundă recunoștință către marele om de stat al României moderne Ionel Brătianu, chemându-mă astăzi la Florica, nu pot lua parte la sărbătorirea D-tale.

Omagiul de recunoștință, pe care colegii și elevii D-tale ți-l aduc astăzi, este împărțit de sigur de toți aceia care apreciază marile servicii pe care D-ta le-ai adus învățământului și culturii românești.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ca Ministru al Instrucțiunii mă asociez din tot sufletul la proslăvirea meritelor dascălului, care timp de peste 40 de ani a consacrat toată munca sa luminată, toată activitatea și tot devotamentul său acestei școli și acestei culturi.

Urându-ți viață lungă pentru a putea duce mai departe opera admirabilă ce ai îndeplinit până astăzi, te rog a primi expresiunea sentimentelor mele cele mai alese.

7 Ianuarie, 1928.

(ss) Dr. ANGELESCU

SCRISOAREA D-LUI RECTOR AL UNIVERSITĂȚII DIN BUCUREȘTI

Iubite și mult stimată Doamnă Bianu,

Colegii D-niei tale au voit să încununeze strălucita D-niei tale carieră profesională chemându-te la demnitatea de Decan și astăzi, împreună cu foștii D-tale elevi, sărbătoresc aniversarea vârstei și numelui D-niei tale, oferindu-ți prinosul lor de dragoste și recunoștință.

Regret din suflet că starea sănătății mele nu-mi îngăduie să iau parte personal la această serbare; dar voesc cel puțin ca prin scris să-ți exprim sentimentele mele personale de dragoste și înaltă stimă; iar ca Rector al Universității sentimentul de recunoștință către un profesor care, în curgerea unei vieți întregi, și-a închinat munca, priceperea și conștiințiozitatea sa pentru a ilustra catedra de literatură română.

Cu știința D-niei tale vastă, ai fost un învățător vrednic al tinerelor generații; cu conștiințiozitatea D-niei tale le-ai fost un adevărat educator.

Într'un alt așezământ de altă cultură, la Academia Română, ai fost organizatorul și privighetorul statornic al propășirii acestei înalte Instituțiuni și ai condus marea Bibliotecă a Academiei Române, făcând dintr'însa cea mai importantă, pot zice chiar singura Bibliotecă generală a României.

Toți cei care te apreciază și te iubesc, îți urează ani mulți și sănătate deplină în munca rodnică pentru cultura națională.

Să trăești!

7 Ianuarie, 1928.

(ss) E. A. PANGRATI

CUVÂNTAREA D-LUI CONST. KIRIȚESCU

SECRETAR GENERAL AL MINISTERULUI INSTRUCȚIUNII

Iubite Doamnă Profesor,

Sărbătorirea D-voastre fusese pregătită astfel să aibă un caracter discret. Ea nu trebuia să iasă din cadrul strict al cercului de specialitate, al familiei intelectuale, pe care o formează maestrul cu colegii și discipolii săi. Iertați-mă dacă fac să răsune și un glas din afară, la corul intim care vă aduce astăzi prinosul lui de admirație și de cinstire.

Am crezut că pot găsi două îndreptări pentru prezența mea la această frumoasă serbare: întâiu, calitatea mea de fost școlar al D-voastre la liceul Sfântul Sava; al doilea, aceea de reprezentant al autorității școlare centrale.

Fostul D-voastre școlar își aduce totdeauna aminte cu plăcere de profesorul de limba română, model de exactitate și de punctualitate, sever cu elevii cum era și cu el însuși, respectat fără să fie temut. La sentimentul de duiosie, care naște totdeauna din evocarea timpurilor primei tinereți și a legăturilor sufletești ce ne-a unit pentru o viață întreagă cu profesorii noștri, țin să adaug și pe cel de recunoștință pentru folositoarele învățături și bunele deprinderi căpătate prin contactul cu profesorul bine înzestrat. După aproape treizeci și cinci de ani, vin să depun aici, pe altarul sărbătoririi d-voastră aceste flori, uscate și îngălbenite de vreme, dar care poartă încă mireasma sentimentelor ce le-au făcut să încolțească.

Reprezentantul Ministerului Instrucțiunii nu putea să lase să scape prilejul ce i se înfățișă, pentru ca să aducă omagiul său de cinstire aceluia a cărui întreagă viață este o pildă vrednică de admirat și de imitat. O jumătate de veac ați muncit

în ogorul științei românești, muncă necruțătoare, fără odihnă, muncă fecundă, pusă în serviciul propășirii culturii românești și a instituțiilor ce o slujesc. Această muncă merită cu atât mai multă prețuire, cu cât știm că rezultatele ei nu sunt din acelea care se impun sgomotos imediatei atenționii a lumii mari, ca răsunetul tobelor sau ca fanfara reclamei. Este dimpotrivă o muncă meticuloasă, onestă și discretă, care dă satisfacții intime autorului și unui cerc restrâns de inițiați, care aduce lumină în colțuri întunecoase din problemele culturale în legătură cu producțiile sufletului românesc, dar ale cărei fărâme, adunate, an cu an, cu grije de avar, ajung la încoronarea unei vieți de om să formeze o comoară, care atârnă greu în avuția culturală a unui popor.

Deopotrivă cu această activitate, vă cinstim pentru devotamentul pe care l-ați pus în slujba celor două mari instituții ce fac podoaba culturii românești: Universitatea și mai ales Academia. Ele v'au creat un titlu de recunoștință din partea tuturor celor ce au la inimă această cultură. În acest moment de apoteoză a carierei d-voastre, numele ce purtați apare ca simbolul atașamentului perseverent, devotat și desinteresat, indisolubil legat de viața celei mai înalte a noastre instituții de cultură.

Îmi iau voia să vă mai relievez o calitate: aceea a *muncii ordonate*. Ordinea e o condiție fundamentală de fecunditate a muncii și de bună calitate a produselor ei. Sânteți o pildă vie în această privință. Influența exemplului pe care l-ați dat a fost binefăcătoare, ea a dat roade în jurul D-voastre, și n'aș putea găsi o recomandățiune mai bună de făcut tinerilor care își încep cariera în instituțiile noastre de cultură decât să se inspire de la metoda și ordinea cu care ați știut totdeauna să vă organizați activitatea.

Îngăduiți dar fostului D-voastre elev să-și unească vocea cu aceea a reprezentantului Ministerului Instrucțiunii în exprimarea unui și aceluiasi sentiment: prețuirea unei bogate vieți de muncă ordonată și fecundă și urarea ca încă ani mulți de aci înainte s'o puteți pune în slujba acelorași înalte idealuri, care v'au călăuzit până acum.

CUVÂNTAREA D-LUI PROFESOR D. GUSTI DIN PARTEA ACADEMIEI ROMÂNE

Scumpe și Iubite. Coleg,

Academia Română, asociindu-se la serbarea de azi, într'o atmosferă dominată de sentimentul unei pure și perfecte sincerități, își rezervă dreptul și datoria să prețuească munca și opera d-tale, după cum îi este obiceiul, în casa ei.

Căci Academia Română te revendică în întregime, ca pe o figură care întruchipează dezvoltarea ei, de o jumătate de veac fără un an.

Ai intrat în serviciul Academiei în luna Februarie a anului 1879, în anul de fericită și nouă organizare a «Societății Academice», înființată în 1867. În anul 1929 se vor împlini deci 50 de ani de muncă statornică, neobosită și rodnică, închinată aproape exclusiv Academiei Române.

Figura D-tale reamintește date și fapte, ce ne sânt îndeosebi de scumpe, din trecutul nostru cultural de acum o jumătate de secol! Reprezinți, Scumpe Coleg, prima generație a epocii de renaștere a neamului și de constituire a statului românesc.

Epocă de frământări și lupte, de năzuințe sfinte, de sacrificii grele și, în sfârșit, de biruințe definitive.

Ai fost colaboratorul și prietenul lui Ion Ghica și Dimitrie Sturdza, care au imprimat Academiei directive glorioase de activitate, ai crescut împreună cu toată evoluția Academiei și viața D-tale întregă a fost un act unic de credință și devotament către această instituție culturală a neamului.

Înzestrat cu un spirit rar de cumpănire înțeleaptă, de recititudine morală, de largă pricepere și de infinită dragoste

pentru cultura neamului într'o societate, unde arivistul pripit se impune sgomotos și cu indiscreție, și unde dispare distanța între omul onest și omul abil, D-ta ne-ai dat, Iubite Coleg, în special nouă celor din generația mai nouă, exemplul vieții D-tale, care n'a încetat a spune și repetă un singur cuvânt: servesc!

Timp de 49 de ani, fără întreruperi, zi de zi, de dimineață până 'n seară, n'ai știut ce este repaosul și ai practicat virtutea așa de rară: a servi concentrat și modest o instituție, cu conștiința că oficiezi într'un templu. Deaceea această viață întreagă, curată și bogată în roade, reprezintă buna tradiție a Academiei însăși, și ne s ujește nouă de călăuză. Și deaceea când sântem în îndoeală, când avem o șovăire ori avem un scrupul, ne întrebăm, la Academie, ce ar face oare Bianu în acest caz? și atunci facem apel la consiliile D-tale înțelepte.

Ai servit cultura românească în diferite chipuri. Titlul cel mai mare de recunoștință, la care ai dreptul, și cu care se mândrește și Academia Română, este crearea acelu Panteon al sufletului și trecutului românesc, care este Panteonul cărții românești, de la vechiul manuscript cu inițiale și miniaturi, până la rarul incunabul ori la strălucitele ediții ale unor timpuri de cât mai mare desvoltare tehnică a industriei cărții.

Lumea nu știe îndeajuns ce ai făcut D-ta pentru cultura românească! Vreau să aduc o mărturie mai veche, impunătoare. În 1904 se împliniseră 25 de ani de când fusesei numit Biblioteca și Arhivarul Academiei. Și atunci, în ziua de 21 Martie (3 Aprilie) 1904, Dimitrie Sturdza, în răspunsul său la discursul D-tale de recepție, pe care l-ai ținut sub preșidenția Regelui Carol I și în prezența moștenitorului tronului de pe vremuri, viitorul rege Ferdinand, a spus următoarele: «când ai intrat în Academie, Biblioteca numără 3.000 de volume; astăzi (1904) ea conține peste 100.000 volume tipărite, peste 4.000 volume manuscripte, peste 30.000 documente românești, cea mai însemnată colecție de monete românești și cea mai mare colecție de stampe, de portrete, de hărți geografice privitoare la istoria românească».

Acestea se spuneau la 1904. Dar de atunci până astăzi, în alt sfert de veac, câte bogății culturale n'ai adunat D-ta la Academie?

Prin faptul că ai dat țării singura Bibliotecă de erudiție, un adevărat muzeu cultural, ai devenit un om de bine al neamului.

La curent cu progresele științei bibliotecare, care este biblioteconomia, ai făcut ca Biblioteca Academiei să fie cel puțin egală oricărei biblioteci mari din Apus și ai devenit însuși un eminent cercetător în câmpul științei cărții, publicând ediții de texte și lucrări importante bibliografice. Ai reușit astfel să ridici biblioteconomia la înălțimea unei științe superioare, care s'ar putea numi Bibliosofia, adică știința cărții în sensul cel mai cuprinzător și nobil al cuvântului.

Iubite Coleg, D-ta reprezintă o epocă de muncă, pe cât de severă și discretă, pe atât de glorioasă, în același timp însă reprezintă și un prezent plin de surâzătoare viață, căci D-ta, care ești sărbătorit azi pentru o aniversare de peste 70 de ani, nu simți această împrejurare a vârstei! În toiul activității D-tale, în loc de a îmbătrâni, sufletește întineresti!

De câte ori, plini de admirație pentru minunata vitalitate a vârstei D-tale, nu-ți spuneam, în sânul Academiei, că ești mai tânăr decât cel mai tânăr dintre noi! Așa se explică de ce tinerii te consideră ca de ai lor și de ce sânt atrași către D-ta, mai ales că posezi și calitățile ce fac tocmai farmecul tinereții. Ai încredere, credință și devotament infinit în opera pe care o înfăptuești, ai optimism, te bucuri de succesul oricărei activități serioase, și ești fidel prieteniei și prietenilor.

În numele celor ce te iubesc din Academie, adică al tuturor academicianilor, îți aduc omagiul admirației noastre, și-ți dăm întâlnire la anul, în casa Academiei Române, pentru a face, atunci, împreună cu toți colegii d-tale de acolo, o privire retrospectivă mai amănunțită asupra activității de 50 de ani, închinată acelei instituții, care încă din 1879, — când ai intrat D-ta în administrația Academiei, — începea, prin noua ei organizare, realizarea unității culturale și sufletești a Românilor de pretutindeni, în cadrul vechiului Regat!

Oh! dacă ar avea glas păreții chiliei D-tale de la Academie, câte ar ști ei să spună de pe vremea, când din toate părțile

locuite de Români, în vederea sesiunii generale, soseau membrii Academiei, pentru a da astfel o imagine și a crea un centru de concentrare a intelectualității românismului de pretutindeni, și când se puneà la cale sprijinirea efectivă a mișcării naționale a Românilor subjugăți!

Până atunci îți urăm să vezi, în sfârșit, început localul cu-venit a adăpostii cea mai scumpă și neprețuită comoară, arhiva și memoria neamului, care este Biblioteca Academiei, astăzi găzduită într'un local impropriu și neîndestulător.

Îți urăm apoi să nu mai ai grijile penibile de până acum în privința bugetului Academiei, sărăcită și istovită în urma exproprierii, pentru a nu mai fi pus în situația tristă de a discuta și a întrevedeà chiar posibilitatea unei închideri tempore a Bibliotecii!

Îți urăm, cu alte cuvinte, că până vei serbà jubileul de 50 de ani al activității D-tale la Academie, rostul muncii D-tale, desfășurată acolo, cu atâta prodigiozitate, să aibă norocul a fi înțeles de toată lumea! Să se înțeleagă anume că, în opera de consolidare a noului Stat românesc, să nu fim ademeniți și seduși de forme impunătoare numai politice și deci numai exterioare, ci mai de grabă să nu se precupețească cheltueala necesară pentru întărirea și salvarea sufletului însuși al Nației, singurul și marele veșnicul generator de energii constructive!

Îți urez, Iubite și Scumpe coleg, ca la anul să poți aveà satisfacția unor astfel de constatări, în toată voioșia și puterea sănătății D-tale!

CUVÂNTAREA D-LUI G. ADAMESCU

Făcându-mi-se onoarea de a mi se da cuvântul la această sărbătoare de omagiu pentru un profesor stimat și iubit, trebuie să-mi amintesc că am mai multe calități care îmi dau acest drept: vorbesc ca reprezentant al profesorilor secundari, reprezint pe colegii mei de la liceul Sf. Sava, reprezint pe foștii școlari ai lui Ion Bianu și mai am și cinstea de a-l fi înlocuit la catedra de la Sf. Sava, când a trecut la Universitate.

Vedeți că sânt ca Maître Jacques al lui Molière, care erà și vizitiu și bucătar, dar, spre deosebire de el, eu, în orice ipostasă m'aș găsi, am de mărturisit aceleași sentimente de iubire și gratitudine și de povestit fapte care converg la explicarea acestor sentimente.

Sărbătoritul nostru de azi a intrat în învățământ în împrejurări foarte grele.

El face parte din prima serie de profesori speciali pentru limba română, căci organizația școlară din 1864 nu prevedea între studiile de gimnaziu și de liceu un curs de limba română, și numai în 1874 se introduce în clasele inferioare, iar în 1876 în toate clasele; dar de abia în 1881 se decretează programa completă a liceelor, în care figurează limba română, și tot atunci se introduce și în programa de bacalaureat.

Așezarea aceasta a ținut până la 1899, când pe baza noei legi s'au schimbat și programele tuturor materiilor dându-se limbii române o importanță mai mare.

Va să zică anul 1881 este începutul unei epoce nouă pentru învățământul limbii române în școalele secundare: până atunci ea erà numai un auxiliar al limbii latine, iar de literatură română nici nu se pomenea.

Va trebui să adăugăm că nici în Universitate nu există o catedră specială: profesorul de istoria națională făcea și cursul de literatură. Aceiași situațiune s'a menținut și pentru generația mea de studenți; astfel că profesorul Bianu ocupă prima catedră înființată la București pentru istoria literaturii naționale.

A fost nevoit deci ca atât la liceu cât și la Universitate să facă începutul.

Pe atunci, nefiind manuale tipărite, profesorii de limba română din cursul superior dictau lecțiile lor și din această cauză se putea acorda puțin timp lecturii, lucru ce se îngreuiă și prin lipsa antologiilor, căci, de la «Lepturariul» lui Pumnul din 1862, de abia la 1891 apărură primele antologii școlare făcute de I. Manliu.

Profesorul nostru venia în clase cu volume mari: câte trei, patru, care se așezau lângă dânsul pe catedră și dădeau lecției prin aceasta un aspect sever și grandios. Mă gândesc câte odată că elevii de azi, care au toate bucățile de cetire în culegeri moderne și ușor de mânuit, însoțite de comentarii și explicații care le înlesnesc înțelegerea, sânt totuși lipsiți de farmecul ce ai când poți să pipăi o carte veche, să întorci filele cu băgare de seamă, să dai în vreun colț de câte o iscălitură neînțeleasă și să te gândești la cititori de altădată ai acelor cărți, astăzi toți oale și ulcioare.

Asemenea sentimente aveam noi când ne aducea profesorul Bianu vreun volum prăfuit și ros de cari. Mi-aduc aminte, iubite al meu profesor, că, odată, după ce ne dictaseși pe larg viața lui Șincai, după ce ne arătaseși cum a mers la Roma și cum s'a entuziasmat la vederea cetății eterne, cum a exclamat cu lacrimi în ochi: De aici ne tragem noi, Români! ne-ai adus gramatica lui și un coleg sentimental, învărtind-o în mână, mi-a șoptit destul de tare ca s'auză și profesorul: «Când te gândești că pe asta o fi pus mâna Șincai!»

Ai zâmbit și te-ai bucurat de sigur.

Căci ce bucurie mai mare pentru un învățător decât să vadă desvoltându-se în ucenicii săi dragostea pentru cursul predat! Pe aceasta te poți bizui ca să-i îndemni și să-i vezi că vor să lucreze singuri, că o nobilă curiozitate îi împinge la citiri particulare care une-ori—la vârsta sburdalnică de 17—18

ani — îi fac să se îngâmfe și să creadă că știu și ei cât profesorul lor, dar care le dau pentru mai târziu fondul necesar studiilor serioase.

Profesorul nostru Bianu a izbutit să ne ațâțe dorința de a ști mai mult decât îngăduiau marginile lecțiilor lui, ne-a dojenit sever la greșelile compozițiilor, ne-a încurajat la orice progres binevoitor constatat și, cu toată aparența de severitate, a avut totdeauna tactul necesar de a ne face să ne observăm singuri când înfrângeam hotarele disciplinei școlare.

Deaceea foștii D-tale școlari îți păstrează dragoste și recunoștință, fiindcă ne-ai învățat nu numai literatură românească, dar ne-ai învățat să fim harnici, să stăruim în muncă, să urmărim un țel fără șovăire și să fim hotărâți în îndeplinirea datoriei.

Să trăești, iubite maestre, și să te bucuri mulți ani de roadele acestei vieți nobile și devotate binelui și adevărului!

CUVÂNTAREA D-LUI CONFERENȚIAR D. CARACOSTEA

Iubite domnule profesor,

Din câți profesori a avut nu numai facultatea noastră, dar țara aceasta, D-voastră sânteti acela care deține recordul omagiilor. La vârsta de șasezeci de ani, vi s'a oferit un prinos de colaborării D-voastre de la Biblioteca Academiei; azi, cu prilejul vârstei de șaptezeci de ani încheiați, vă sărbătorim aici colegii și colaborării D-voastre printr'un nou omagiu; și de abia s'a anunțat prin gazete sărbătoarea aceasta, că s'a și exprimat prin presă urarea, la care ne asociem cu dragă inimă, ca un al treilea omagiu să vă salute la optzeci de ani, în plină activitate.

Care să fie taina acestor unanime recunoașteri, într'o vreme mai mult înclinată să tăgăduască decât să recunoască?

Cu greu s'ar mai putea adăuga ceva la cele proclamate aici de înaintea vorbitorii mei. De altă parte, bibliografia activității D-voastre, publicată în fruntea Omagiului, vorbește de la sine despre multilaterală și bogată D-voastre activitate.

Fapt este că v'ați legat viața de două mari nevoi culturale ale vremii.

Nu v'am înțeles bine și nu v'am prețuit exact decât dupăce am trăit câteva zile în atmosfera Blajului. Este în felul D-voastre și în chipul cum conduceți o instituție ceva din rânduiala și zelul unui canonic, stăpânit de simțul unei mari răspunderi. În Blajul copilăriei și al adolescenței D-voastre, la făclia aprinsă de T. Ciprariu s'a aprins dragostea de veche carte românească, devenită mai târziu patimă. Și când v'ați dat seama că nu se putea știință româ-

nească fără inventarierea și rânduirea mărturiilor scrise, ați făcut una din jertfele cele mai grele: *conștient*, ați renunțat la știința creatoare, pentru a pregăti, prin munca zilnică, organizatoare, a bibliotecarului, știința generațiilor viitoare. Îți dai seama deplin de ce însemnează munca aceasta numai atunci când te gândești că s'ar putea să dispară sau să nu existe comoara adunată de D-voastră la Academie. Numai la gândul lipsei ei poți măsura adevărata ei valoare. Cu același zel cu care ați adunat, ați și rânduicit. Și sânt, cred, numeroși aceia care, neputând găsi o carte, pe care o au în propria bibliotecă, vin să o ceară la Academie. Biblioteca și colecțiile alcătuite de D-voastră rămân avutul sufletesc cel mai prețios al neamului. Acesta este primul titlu la recunoștința tuturor aceluia care vor avea odată nu numai pregătirea, dar și răgazul necesar ca să valorifice științific comorile adunate de D-voastră.

În afară de aceasta, v'a fost dat să fiți primul profesor titular al catedrei de istoria literaturii române la această Universitate.

La început, cu V. A. Urechia, cu Hasdeu chiar, specialitatea aceasta era un fel de cenușereasă a istoriei sau a filologiei. Ați contribuit, într'o mare măsură, să precizați domeniul specialității și să-i asigurați autonomia.

De la început ați văzut că, prin natura influențelor și prin felul genurilor și preocupărilor literare, sânt aici două domenii bine deosebite: literatura română veche, până la 1780; și literatura română modernă de atunci până la încheierea activității lui V. Alecsandri. Astfel, în fiecare an, ați ținut două cursuri, unul din domeniul vechiu, altul din cel modern.

Când, după războiu, numărul studenților a crescut dela 532, câți erau în 1915, la 5800, câți sânt azi, când apoi ați văzut că celelalte universități, de la Cluj, Iași, Cernăuți, cu un număr de studenți mult mai redus, au cel puțin două catedre de istoria literaturii române, ați afirmat nevoia scindării acestei catedre și, prin concurs, m'ați asociat la munca D-voastre pentru specialitatea istoria literaturii române moderne și populare.

Se împlinesc șase ani de când mi-ați încredințat mie, fostului D-voastre elev de la Sfântul Sava, conducerea seminarului de

istoria literaturii române moderne. Am fost fericit să constat că vederile D-voastre concordau cu directivele care se impuneau în Apus pentru studiul altor literaturi moderne. Ca un omagiu, îngăduiți-mi să amintesc crezul D-voastre științific.

În primul rând, ați afirmat necesitatea de a merge totdeauna la izvoare. Și ați văzut afluența neobișnuită, aș zice năvala studenților la biblioteca Academiei. Ați văzut cum adesea așteptau afară, în frig, ora deschiderii și i-ați văzut populând anticamera, până să se facă un loc liber în sala de lectură.

Când a fost să ne înțelegem care sânt izvoarele esențiale ale istoriei literaturii moderne, cu acel robust simț al realităților, care vă caracterizează, ați recunoscut că ele sânt alcătuite de creațiunea poetică a neamului acesta. Și recunoașterea eră cu atât mai necesară cu cât se contestă, din diferite părți, tocmai îndreptățirea de a da atenția cuvenită acestei părți esențiale a specialității.

Auzindu-vă, la unele lecții de deschidere, crezul acesta, eram fericit să constat concordanța cu mari istorici literari ai Apusului, cu Lanson, bunăoară, pe care, ca un omagiu, îngăduiți-mi să-l citez. «Din imensa îngrămădire de texte tipărite, aparțin specialității noastre acelea care, prin caracterul formei lor, au proprietatea de a determina în cititor stări de sentiment, emoțiuni estetice. Prin aceasta studiile noastre nu se confundă cu alte studii istorice și istoria literară este altceva decât o biată știință auxiliară a istoriei.

Studiem istoria spiritului uman și a civilizațiilor naționale în expresiile lor literare și totdeauna căutăm să pătrundem prin stil mișcarea ideilor și a vieții... Capo-d'operele sânt deci axa studiului nostru...».

În concordanță cu directivele acestea, care se impuneau specialiștilor apuseni, ați contribuit să precizăm obiectul istoriei literare, în partea ei esențială.

Dar afirmând caracterul acesta al studiilor noastre, ați subliniat indisolubila lor legătură cu toate mijloacele de control, pe care ni le pun la dispoziție filologia și istoria, pentru a ne feri de interpretări subiective și dogmatice.

În primul rând ați recunoscut nevoia de temeinică pregătire filologică. Literatura fiind arta cuvântului, cum ar putea

cineva urmări științific dezvoltarea acestei arte, fără o temeinică pregătire filologică, la înălțimea vremii? Și nu este o întâmplare că ultimele D-voastre două cursuri au avut ca obiect tocmai probleme în legătură cu viața limbei noastre literare.

În sfârșit, ați văzut just și problema influențelor literare, în legătură cu împrejurările speciale de dezvoltare ale literaturii noastre. Nu este suficient să ne mărginim la ceea ce ne-a dăruit literatura franceză. Influențele germane, slave și în deosebi cele sud-est europene se cuvine să fie privite de aproape, pentru a înțelege și a diferenția manifestările noastre literare. Paralel cu acestea, ați afirmat neconținut crezul că, fără o adâncire a literaturii noastre populare, nu putem înțelege exact substratul cel mai însemnat din dezvoltarea noastră literară.

În spiritul acesta ați înțeles că trebuie să valorificăm științific comorile adunate de D-voastră la Academie. Și când răgazul necesar ne va îngădui să ne închinăm tot timpul muncii acesteia, în direcția aceasta va trebui să aducem plusul cerut de vremea de azi.

Sărbătorirea de azi vorbește și profesorilor și tinerimii. Se cuvine ca omagiul nostru să lege ceea ce a fost de ceea ce va fi. Studenții noștri și-au ales ca semn o față. Ea amintește un străvechi simbol.

Eră la vechii Elini sărbătoarea plină de înțeles: a lam-padoforilor. Într-o întrecere călare, o făclie aprinsă trebuia să treacă din mână în mână, purtată totdeauna de înaintaș, până ce eră depusă prinos pe altarul zeului, care răpise focul din cer. La făclia aprinsă de marii dascăli ai Blajului (și omagiul de azi este indirect un omagiu adus acestui centru de cultură), s'a aprins dragostea D-voastre de carte românească, pe care ați trecut-o la nenumărați școlari. Azi, țara este împânzită de elevi ai D-voastre și de elevi ai elevilor D-voastre. Ce puțin are un profesor din viață și câte amărăciuni nedrepte îl întâmpină.... Să aibă, cel puțin, parte de larga recunoaștere a elevilor.

În sensul acesta am înțeles să vă sărbătorim, ca un început de tradiție pentru recunoașterea muncii profesorilor, care ne-au dăruit tot ce e mai bun în sufletul lor.

CUVÂNTAREA D-LUI CONFERENȚIAR N. CARTOJAN

La această sărbătorire a d-lui I. Bianu, noi foștii elevi și actualii săi colaboratori ne simțim fericiți că ni se oferă prilejul cel mai nemerit pentru a aduce prinosul nostru de dragoste și recunoștință datorit profesorului și omului de știință, care a închinat învățământului și culturii românești o muncă de peste o jumătate de veac.

Reprezentanții Universității, Academiei, Ministerului și învățământului secundar au arătat cece datorește școala și Academia d-lui I. Bianu; să ni se îngăduie nouă cărora ne-a făcut cinstea de a ne asocia la opera sa didactică să schițăm în câteva cuvinte, pentru tineretul nostru universitar adunat acî, munca pe care a desfășurat-o profesorul lor în specialitatea pe care o reprezintă la această universitate.

Sînt mai bine de 50 de ani de cînd, părăsind Blajul luptelor pentru redeşeptarea națională, d-l I. Bianu venia să-și desăvârșească studiile la București, într'o vreme cînd la Academie și în Universitate reprezentanții Ardealului: un Cipariu, un Laurian, un Barițiu, un Papiu alături de reprezentanții vechiului regat: Odobescu, Hasdeu, Maiorescu, o icoană a unității culturale, premergătoare unității politice, călăuzeau cultura noastră modernă spre drumurile ei de azi.

Atunci, la o vîrstă la care voi, iubiți studenți, abia vă începeți ucenicia în Universitate, dînsul publică acea monografie — eră prin 1876 — despre Maniu Samuel Micu, care a rămas pînă astăzi unul din izvoarele principale de informație sigură despre marele inițiator al școlii de la Blaj.

De atunci activitatea lui s'a desfășurat neîntrerupt în direcțiuni multiple; bibliograful omagiului pe care-l oferim azi a

cifrat la 270 studiile și articolele sale — dar în toată această imensă activitate de la un capăt la altul se desprinde totuși ceva unitar, care leagă activitatea anilor de acum de preludiile din zorile tinereții. Este dragostea de vechile cărți și manuscrise cu filele îngălbenite și mâncate de cariu, dar în care palpită sufletul vechiu românesc, așa cum a fost el, când sbuciumat, când cuminte așezat, adânc religios — sub multe aspecte deosebite de cel de azi.

A adunat în Biblioteca Academiei cu pietate din toate colțurile pământului românesc, salvându-le de la peire, comorile prețioase ale trecutului, pentru care toți cercetătorii de azi nu știm cum să-i mulțumim mai mult. Le-a adunat; le-a clădit; le-a inventariat. Și pentru a le pune în valoare, a început acele ediții de texte cu caractere chirilice și transcriere latină: *Psaltirea lui Dosofteiu*, *Predicile lui Antim Ivireanu*, *Psaltirea Scheiană*, în care numai câteva cifre latine și note marginale abia lasă să se întrevadă munca grea și meticuloasă de comparație și colațiune de texte, care n'a putut însă scăpa din vedere unor specialiști de talia lui Mayer Lübcke.

Dar opera cea mare a vieții, căreia i-a consacrat împreună cu regretatul Nerva Hodoș, anii cei mai frumoși, este acea admirabilă *Bibliografie veche românească*. Concepută pe un plan metodic, cu o bogată informație, ea stă cu cinste în fruntea lucrărilor similare din Occident și despre ea un mare învățat străin a avut dreptate să spună că este «o operă monumentală», fiindcă ea a pus o temelie trainică pentru studiile de literatură veche românească. Ce folos a adus ea pentru cultura noastră s'a văzut din operele de sinteză care i-au urmat și a arătat-o singur în *discursul de recepție* la Academie, discurs care, fixând în linii mari evoluția literaturii religioase, a distrus eroarea că limba slavonă a fost înlăturată cu totul din biserica noastră în epoca lui Mateiu Basarab și Vasile Lupu.

Dar activitatea d-lui Bianu nu s'a mărginit numai în hotarele literaturii noastre vechi, ci ea s'a îndreptat și în alte direcțiuni: în literatura modernă, unde l-a pasionat cu deosebire figurile mari și pline de idealism din epoca renașterii, spre literatura populară și folklor, care prezintă sub atâtea puncte de vedere legături intime și interesante

cu literatura veche și modernă, spre istorie adunând și publicând acte privitoare la trecutul neamului din arhivele Poloniei.

Activitatea d-lui Bianu se desfășoară și acum la vârsta la care a ajuns cu aceeași râvnă neobosită și deși administrația Academiei îi răpește timpul cel mai prețios — căci toate trec acolo pe sub ochii săi — e străjer neadormit și neclintit la locul său, totuși el inițiază, stimulează, conduce, lucrări de mare utilitate pentru cultura noastră, ca să nu citez decât splendidele documente de artă veche românească și acea reproducere în facsimile a textelor din secolul al XVI-lea, menite să înlesnească în cea mai mare măsură studiile de istoria limbii și literaturii noastre vechi.

Prin munca neobosită, prin marile servicii aduse culturii noastre, prin spiritul său de abnegație, acest ultim și mare reprezentant al dascălilor ardeleni eșiți din școala Blajului, stă înaintea noastră a celor tineri și a studenților săi ca pildă frumoasă de urmat.

Și acum îngăduiți-mi câteva cuvinte către iubitul meu profesor.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Împrejurările vieții au făcut, scumpe domnule Bianu, să fiu dintre elevii D-voastre acela care am trăit mai mult în preajma D-voastre. Ne-am întâlnit acum un sfert de veac: D-voastră erați profesor tânăr, eu eram elev în liceul Sf. Sava. Ați trecut după aceea la Universitate, v'am urmat și eu curând; m'ați chemat apoi ca funcționar la Academie, iar de 6 ani lucrăm împreună aci la Universitate. Dintr'un sfert de veac, aproape 20 i-am petrecut împreună. Cu câtă căldură și duioșie a putut adună în sufletul meu amintirile acestei lungi împreună lucrări începută din anii copilăriei, vă urez acum la începutul unui an nou și în această zi a aniversării numelui, în care sărbătorim o jumătate de veac de muncă rodnică, vă urez din toată inima să trăiți ani mulți în deplină sănătate și să ne mai dăruiți încă multe alte opere.

CUVÂNTUL STUDENȚIMII ROSTIT DE D-L DOCTORAND D. MAZILU

Fericit sânt eu, Domnule Profesor, că pot să Vă prezint, ca omagiu, sufletul vibrând de recunoștință al studențimii facultății noastre, ce Vă privește *ca simbol* al ilustrului și iubitului nostru corp profesoral, acum când sărbătorim jumătate de veac de neîntreruptă activitate pentru cultura românească.

Fericit sânteți, Domnule Profesor, că, prin calitățile D-voastre ați prilejit încă de acum acest frumos exemplu de recunoaștere a serviciilor aduse neamului românesc: pentru că este descurajant pentru tineret să constate că prea deseori în țara noastră, din nefericire, personalitățile culturii n'au avut parte decât de gloria postumă.

Fericit sânt eu, Domnule Profesor, că, după omagiul ce ați primit din partea iluștrilor reprezentanți ai științei românești, cuvintele mele Vă rămân impresia ultimă, aducându-Vă în-suflețita manifestare a studenților, pe care i-ați iubit atât de mult, în jurul cărora s'a împletit cununa frumoșilor ani ai vieții D-voastre, și pentru că știu că aveți o tânără înțelegere a prezentelor străduințe studențești.

Domnule Profesor! Deși noi studenții ne temem pentru severitatea activității de profesor, oficiată cu un fanatic rigorism, totuși Vă înconjurăm cu toată marea considerație pentru acest exemplu de nobil apostolat. D-voastră nu sânteți numai profesorul, care luminează de la catedră căile științei, ci sânteți și un încurajător și îndrumător al studenților. V'ați interesat și ați încurajat activitatea prin premii, ați selecționat valori cu finețe de bun psiholog, încât mulți dintre studenții D-voastre, ajunși la rându-le profesori universitari, V'au adus cea mai însuflețită recunoștință.

Ați fost semănătorul care, încredințând sămânța bună unui mănos ogor, a strâns însutită roadă.

Sânteti un alergător din lanțul lampadoforilor, care continuați alergarea, alături de următori, încurajându-i.

Ne-ați întărit iubirea pentru neamul românesc, în parcurgerea istoriei culturii realizată de acei vrednici înaintași, ale căror comori de gândire le-ați strâns cu pietate în biblioteca Academiei Române pentru viitor: căci ori cât de mulți ar fi membrii morți ai unei națiuni, tot mai mulți sânt cei din viitor, dacă națiunea vrea să trăească, păstrându-și neschimbat sufletul etnic.

Fiindcă ați fost un puternic sprijinitor al sufletului etnic al neamului nostru, din care noi studenții ne-am făurit un îndârjit ideal;

fiindcă ne iubim țara, dar mai ales pe acei care ne-au arătat cât de vrednic poate să fie Românul,

rămâneți în sufletul nostru tineresc înconjurat de cea mai puternică iubire, prețuire și respectare, fericiți că V'am avut ca profesor, căci adevăratul patriotism nu este numai iubirea pământului, ci mai ales respectul pentru generațiile ce ne-au precedat în pregătirea idealului etnic.

RĂSPUNSUL D-LUI PROFESOR I. BIANU

După atâtea și asemenea cuvântări pe care mi le-ați rostit, după scrisorile Ministrului nostru și a Rectorului Universității, toate pline de atâta bunăvoință și de atâta prietenie caldă pentru mine, este ușor de înțeles și de iertat puternica emoțiune care mă stăpânește.

Ați binevoit a face din ziua mea onomastică de astăzi cea mai solemnă zi a vieții mele.

Solemnitatea aceasta mă mișcă adânc și puternic nu numai prin cele auzite și prin frumoasa carte pe care mi-ați dat-o și la a cărei întocmire și desăvârșire au luat parte atâți foști școlari iubiți, colegi de acum, fruntași ai vieții neamului nostru, dar și prin constatarea că am înaintea mea o coroană de bărbi albe, pe ai căror purtători venerabili i-am avut școlari în liceu sau studenți în această Facultate.

Consacrarea și proclamarea bătrânețelor mele cu așa solemnitate de atâtea și de asemenea persoane este firesc să mă miște adânc și să deștepte în sufletul meu cele mai puternice simțeminte de recunoștință pentru toți și pentru toate,

Dar și în această împrejurare, ca și într'alte, am văzut cum se arată pornirea generoasă, entuziastă de latini, de meridionali, spre exagerare. Nu întâia oară mi-au fost exagerate ca astăzi vrednicia și meritele.

Da, dragii mei colegi, prieteni și foști școlari, care formați temeiul mândriei vieții mele, exagerați din bunătate, din generozitate, din iubire, meritele fostului vostru dascăl și coleg de acum. Tot sufletul, toate puterile minții, mi le-am dat fără cruțare datoriei de a servi scopul vieții mele, hotărât dela început, din copilărie, de a servi desvoltarea culturii neamului. Puțin, foarte puțin, am putut face însă din cât aș fi voit și

dorit să fac. Acest puțin a fost adeseori — și astăzi mai mult ca oricând — prețuit peste vrednicie.

Firește că inima mea este plină de bucurie, când văd dintre școlarii mei pe unii ajunși la vârful vredniciilor și a conducerii patriei noastre. Mă bucur, deoarece cred că scânteile de gândire și de energie pornite de la mine vor fi contribuit încâtva la unii pentru deschiderea minții și la desvoltarea caracterelor lor. Și este firesc să fie așa.

La intrarea în viața activă, sântem rezultatul aptitudinilor înnăscute și mai ales al influențelor mediului în care am crescut și ne-am format. Mă laudați pentru devotamentul întregii vieți față de școala și cartea neamului nostru. Dacă acesta este merit — apoi acest merit nu este al persoanei mele ci al, mediului în atmosfera acelu Blaj sfânt, în care am crescut și care eră stăpânit de ideile de deșteptare, de luminare și de înălțare a neamului nostru oropsit sub stăpânirile străinilor, veniți asupra lui și a pământului său strămoșesc. Pe urmele și în lumina luceferilor de la începutul secolului trecut, am deschis ochii copilăriei asupra lui Cipariu și am avut învățător și ocrotitor părintesc pe Moldovanuș și ceilalți creșcuți în același spirit și cu aceleași îndrumări.

Venit în București la 1876, împins de vitregia stăpânirii străine și vrășmașe de peste Carpați, m'am găsit în aceeași atmosferă a lui Laurian, care m'a luat îndată în serviciu la Biblioteca Universității, al cărei Director eră. Într'o zi mi-a cerut să-i aduc marea hartă murală făcută de dânsul cu titlul «Dacia», am întins-o pe jos înaintea lui, iar dânsul a făcut cu bățul ocolul pe Dunăre — Nistru — Tisa și a zis tare și cu ochii umezi: «Frumoasă e! De-ați ajunge voi să o vedeți făcută!» Ce program mi-ar mai fi trebuit pentru viață?

Această atmosferă m'a stăpânit, ea a condus puținele puteri cu care am fost înzestrat. Poate fi aceasta motiv de merit și de mândrie personală?

Mă laudați pentru Biblioteca Academiei! Dar puținul — mult prea puținul — ce ar fi trebuit, aș fi voit și am putut face acolo este numai o continuare sau o aplicare a îndrumărilor stăpânitoare de la început.

Înțelesesem de la învățătorii mei și din lucrările lor că studiul trecutului neamului, al limbii și literaturii, și al instituțiilor lui fără o bibliotecă bogată și bine organizată nu se poate face; știam câte greutatea au trebuit învinse de ai noștri pentru cercetări prin biblioteci străine după elemente necesare acestor studii; văzusem prin țările prin cari am trecut — de la Moscova până la Oxford — mărețele biblioteci din toate orașele de cultură. Eră deci firesc ca satisfacerea acestei necesități inexorable să mi se impună și mie. Și am avut și aici norocul să gădesc sprijin hotărât și neobosit în Dimitrie Sturza, care a ridicat pe umerii lui puternici, cu nesfârșit devotament pentru neam, instituția Academiei Române, pe care a condus-o și a îmbogățit-o cu de toate timp de peste 40 de ani.

Vedeți cui se cuvin laudele, ale cui sânt meritele, pentru care D-voastre din prietenie, din iubire, mă laudați pe mine peste măsura vredniciilor mele.

Pentru toată această măreață solemnitate eu vă mulțumesc din adâncul sufletului; mulțumesc mai întâi iubiților mei foști școlari și acum colegi C. Drouhet și N. Cartoian, care au luat inițiativa, s'au pus în fruntea lucrării, și tuturor celor care au contribuit cu participarea lor la facerea acestei frumoase cărți; vă mulțumesc din toată inima tuturor care sântei aici de față și ați venit să cinstiți în această sărbătorire bătrânețele învățătorului și cărturarului, care este fericit de a-și fi pus toate puterile vieții în slujba școalei și a cărții românești.

* * *

Sărbătorirea de la S-tul Ion, 7 Ianuarie, a căzut în zilele de vacanță ale studenților Facultății, în numele cărora a cuvântat profesorului d-l D. Mazilu, președintele Societății lor.

Profesorul sărbătorit a dorit însă să mulțumească deadreptul studenților. Spre acest scop Societatea lor a fost întrunită în ședință specială la 14 Ianuarie.

Profesorul și Decanul sărbătorit a fost primit în mijlocul lor cu entuziasmul avântat al tinereții, cu flori și cu cântări și a fost salutat prin frumoase cuvântări stăpânite de simțeminte de mulțumire și recunoștință.

Profesorul sărbătorit a mulțumit studenților pentru toată această călduroasă manifestare cu care este întâmpinat în mijlocul lor și care îi este neprețuit de scumpă, apoi a arătat înalta lor menire în viața neamului, care trebuie să-și desăvârșească Unirea Națională, înfăptuită după secol de amare suferințe și de grele sacrificii; le-a spus că Unirea Neamului se poate consolida numai prin cultură, prin muncă stăruitoare și neobosită pe toate terenurile vieții și intereselor Patriei și ale Neamului și prin înțelepciunea stăpânitoare peste pasiunile momentane și peste ispitele pe care perfidia vrăjmașului ni le aruncă adeseori înainte.

Studenții de astăzi sânt muncitorii și conducătorii de mâine. Pe cât va fi, pentru fiecare în cercul vieții sale, de energică și neobosită muncă, pe cât va fi de înțeleaptă conducerea, pe atât va contribui fiecare la întărirea Neamului și la propria sa fericire.

Vă urez să fiți toți vrednici de această înaltă menire și la zile de adânci bătrânețe să priviți cu mulțumire sufletească roadele îmbelșugate ale datoriilor împlinite către Patrie și Neam.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

